

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **Y. S.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. CPR-12435-2/ČJ-2021-930310-V217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí č. j. KRPA-80724-14/ČJ-2021-000022-SV ze dne 3. 4. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok, přičemž počátek této doby byl určen od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, kdy podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Nově byla doba zákazu vstupu uložena v délce 9 měsíců, současně byl změněn výrok o stanovení počátku doby tak, že nově byl tento označen jako počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy správní orgán nepostupoval v řízení v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobce namítá, že není pravdou, že by na území ČR pobýval bez platného pobytového oprávnění. Není pravdou, pokud žalovaný tvrdí, že poslední vstup žalobce na území schengenského prostoru se datuje ke dni 9. 7. 2020. Žalobce vstoupil na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny, přičemž může na území tohoto prostoru pobývat během následujícího období 180 dnů na území smluvních států po dobu 90 dnů. Nebylo řádně prokázáno, že překročil dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Není pravdou, že by pobýval na území schengenského prostoru nepřetržitě od 9. 7. 2020 do současnosti. Rovněž není pravdou, že by žalobce neoprávněně pobýval na území ČR nejméně od 17. 7. 2020 do 2. 4. 2021. V době pobytové kontroly dne 2. 4. 2021 se na území nacházel legálně jako držitel biometrického cestovního dokladu. Žalovaný řádně nezjistil skutkový stav věci. Pro rozhodnutí nejsou dle žalobce splněny zákonné podmínky.

4. Správní orgán I. stupně nemohl mít podle žalobce dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, kdy tentýž den, kdy bylo zahájeno řízení, bylo i vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebyly dány zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění.

5. Žalobce nesouhlasí se závěrem o možnosti vycestování na Ukrajinu. V zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Tento nepolevuje na intenzitě, i v posledních dnech jsou hlášeny přestřelky, a to včetně mrtvých na straně vojenských jednotek, ale i civilního obyvatelstva. Z Informací OAMP jednoznačně plyne, že situace na východě Ukrajiny je napjatá, incidenty se soustřeďují na hranice mezi územím ovládaným povstalci a vládními jednotkami v Doněcké a Luhanské oblasti. Rebelové samozvaných republik (Doněcká a Luhanská) se převážně na tomto území dopouštějí činů kvalifikovaných jako válečné zločiny. Je zde nesporně prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti značně dopadající na civilní obyvatelstvo celé Ukrajiny. Poukázal také na vojenskou konfrontaci v Azovském moři.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 2. 4. 2021 byla při dopravní kontrole provedena pobytová kontrola žalobce. Ten doložil cestovní doklad, ve kterém bylo vstupní razítko vydané v Maďarsku ze dne 9. 7. 2020. Současně sdělil, že dne 27. 3. 2021 překročil státní hranice z Polska do ČR. Následně bylo zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně. Při výslechu sdělil, že do ČR přicestoval dne 9. 7. 2020. Přijel pracovat, a také pracoval na různých stavbách. Na

Ukrajíně bydlí ve vlastním domě, má tam syna, který žije s matkou. V ČR nemá žádné vazby. Bydlí v Praze na různých místech. Žádné povolení nemá. Věděl, že na základě opatření Ministerstva zdravotnictví ČR nebyl oprávněn ke vstupu, ale potřeboval peníze. Svůj vstup na území nikomu neoznámil. Nevěděl, že dne 16. 7. 2020 uplynula doba, do které mohl pobývat na území ČR. Až v rámci výsledku pochopil, že se zde od 17. 7. 2021 nachází nelegálně. Pro legalizaci pobytu nic nečinil. Chce co nejdříve odcestovat na Ukrajinu. Je si vědom toho, že mu bude uloženo správní vyhoštění. Jeho plánem bylo se vrátit domů na Velikonoce. V případě návratu mu nic nehrozí.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

10. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

11. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

12. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

14. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.

15. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že nebyl dostatečně zjištěný skutkový stav, pokud se týká délky jeho neoprávněného pobytu. Uvádí, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území schengenského prostoru byl ke dni 9. 7. 2020. Domnívá se, že v době pobytové kontroly se na území ČR nacházel oprávněně, kdy nepřekročil 90denní možný pobyt.

16. Správní orgán I. st. dospěl k závěru, že žalobce na území ČR neoprávněně pobývá od 17. 7. 2020 do 2. 4. 2021 a žalobci uložil správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 1 roku. Přihlédl k povaze a závažnosti protiprávního jednání,

jako polehčující okolnost byla zohledněna spolupráce žalobce, jako přitěžující byl shledán fakt, že žalobce na území neoprávněně pobýval vědomě.

17. Žalovaný shrnul pobytové možnosti na základě bezvízového styku. Uvedl, že žalobce jako držitel biometrického cestovního dokladu Ukrajiny je osvobozen od vízové povinnosti pro předpokládaný pobyt na území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoli období 180 dnů a kdy účelem není výkon výdělečné činnosti.

18. Uvedl, že z cestovního pasu žalobce bylo zjištěno, že na území schengenského prostoru vstoupil dne 9. 7. 2020, tehdy začalo běžet rozhodné období pro bezvízový 90denní pobyt. Žalobce byl oprávněn k pobytu do 6. 10. 2020 včetně, tedy od 7. 10. 2020 již pobýval na území neoprávněně. Oprávněný 90denní pobyt vypršel 6. 10. 2020.

19. Žalovaný délku neoprávněného pobytu zkrátil tak, aby reflektovala 90denní možný pobyt. Ačkoli správní orgán I. stupně délku neoprávněného pobytu správně nevymezil, žalovaný toto pochybení napravil, přičemž soud nedostatek v takovém postupu nenalezl. Neoprávněný pobyt žalobce řádně vymezen od 7. 10. 2020 do 2. 4. 2021 – den kontroly žalobce. Bylo potvrzeno datum vstupu žalobce na území schengenského prostoru, které bylo zjištěno z dat dle cestovního dokladu jako den 9. 7. 2020. Poté již nenásledoval žádný výstup. Datum příjezdu takto označil i sám žalobce ve své výpovědi, ze které rovněž nevyplývalo, že by se nejednalo o pobyt nepřetržitý. Dne 6. 10. 2020 uplynul oprávněný 90denní možný pobyt.

20. Závěry skutkových zjištění správních orgánů jsou tedy potvrzeny přímo i výpovědí samotného žalobce, který také v průběhu řízení nikterak zjištěné skutkové skutečnosti nerozpíral. Dodal naopak, že cílem cesty byl výkon práce v ČR, kdy zde bez povolení pracoval. Dané tedy nenásvědčuje jakémukoli pochybení správních orgánů, jejichž závěry jsou naopak s tvrzením žalobce zcela v souladu.

21. Namítá-li žalobce až v žalobě, že není pravdou, že jeho poslední vstup na území členských států EU byl 9. 7. 2020, a rovněž není pravdou, že by od 17. 7. 2020 do 2. 4. 2021 na území ČR pobýval nepřetržitě neoprávněně, jsou tato tvrzení zcela odlišná oproti skutečnostem uváděným žalobcem ve správním řízení, kdy navíc žalovaným byl neoprávněný pobyt vymezen až od 7. 10. 2020. Námitka, že nebylo prokázáno, že by žalobce pobýval neoprávněně na území ČR od 17. 7. 2020 do 2. 4. 2021, je proto nedůvodná.

22. Nad rámec uvedeného soud také dodává, že zkrácení délky neoprávněného pobytu bylo žalovaným adekvátně reflektováno, pokud jde o vymezení délky zákazu vstupu na území členských států EU, kdy tato doba byla stanovena na 9 měsíců, na místo původního jednoho roku. Takové zkrácení lze považovat za přiměřené. Bylo přihlédnuto ke skutečnostem svědčících ve prospěch žalobce (spolupráce a součinnost) i v jeho neprospěch (vědomý neoprávněný pobyt). Soud dodává, že nelze pominout též fakt, že byl neoprávněný pobyt žalobce zjištěn ze strany správního orgánu, kdy současně žalobce nečinil žádné kroky, aby svůj pobyt legalizoval.

23. Námitku, že správní orgán I. stupně nemohl mít dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů řízení, soud taktéž důvodnou neshledal. Správní orgán I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, provedl s žalobcem výslech, zabýval se všemi jeho tvrzeními a opatřil si dostačující podklady pro vydání rozhodnutí. Pochybení správního orgánu soud neshledal. Pokud se správní orgán se všemi relevantními skutečnostmi

důkladně vypořádal a rozhodnutí vydal v tentýž den, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti. Námitku, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, žalobce nijak nekonkretizoval, není proto zřejmé, jaké konkrétní pochybení správních orgánů měl v tomto směru na mysli.

24. Námitku, kterou žalobce napadá závěr správních orgánů o tom, že jeho vycestování na Ukrajinu je možné, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že návrat žalobce je možný, neboť pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015. Žalovaný doplnil, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobce byla shledána bezpečnou, umožňující jeho návrat. Žalobce akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k jeho osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobce ve své výpovědi neuvedl, že by na Ukrajině měl jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínil v této souvislosti ani žádné obavy. Naopak sdělil, že může bez jakýchkoli potíží vycestovat. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobci mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí. Žalobce žádné konkrétní informace k tomuto neuvedl ani v žalobě.

25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 7. 2. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.